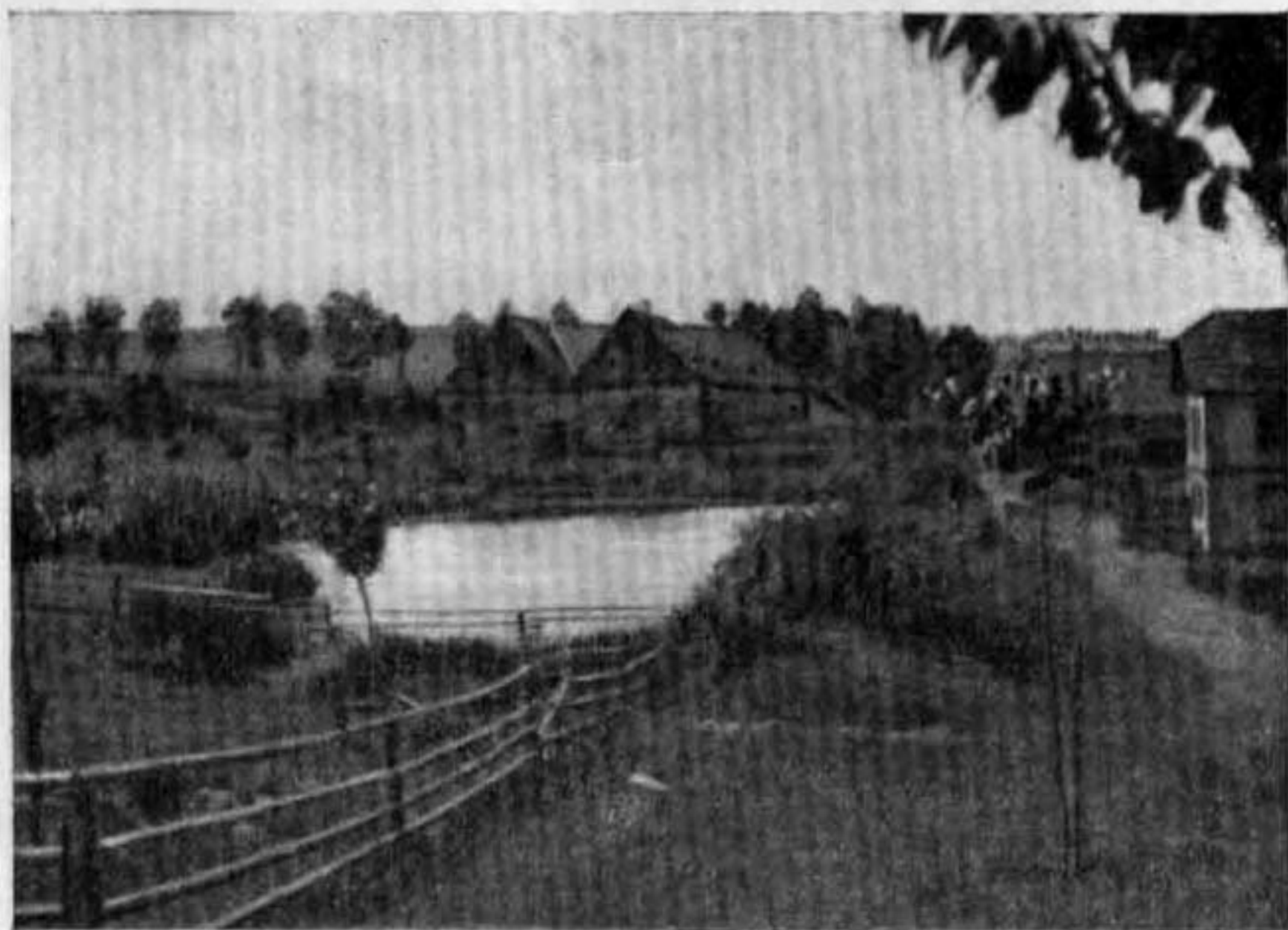

R. CIKHART:

TVRZ POLÁNKA V TÁBORSKU.

Sv. Čech ve „Zpěvníku Jana Buriana“ projevil stesk do překotného zbavování se stavebních památek v předešlém století, kdy tolik středověkých staveb vzalo za své, aby ustoupilo potřebám živější komunikace nebo celkovému modernímu vzhledu ulic a náměstí anebo stalo se předmětem spekulace, která v podobných objektech hodnotila jen cenu materiálu. Nejinak vedlo se památkám přírodním. Mizely krásné přírodní scenerie, roztrhány a rozvezeny byly staré omšené malebné skály. Této ničivé činnosti lidské nejsou, žel, uchráněny historické a přírodní památky ani v době

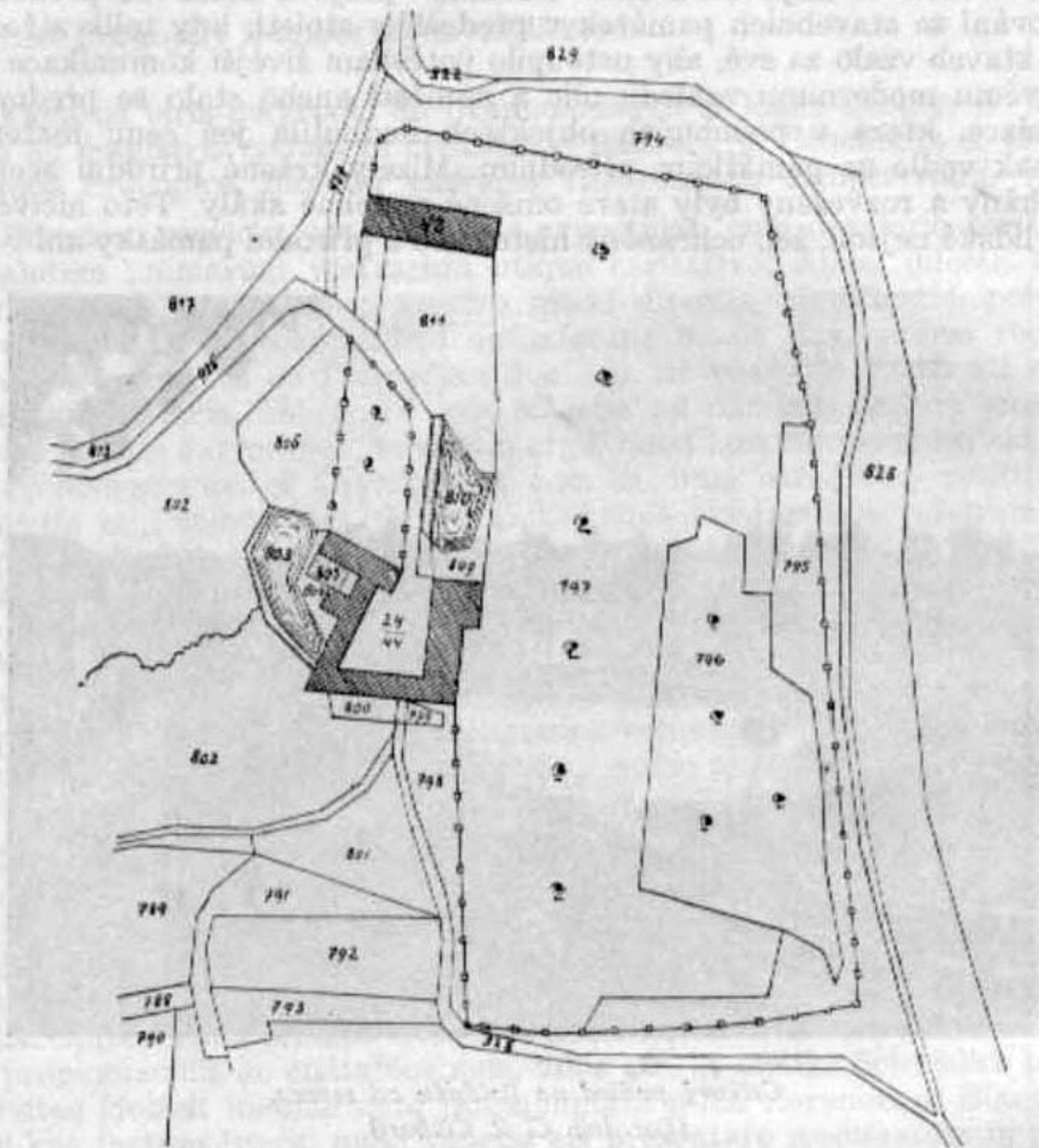

*Celkový pohled na Polánku od severu.
(Fot. Ing. C. R. Cíkhart).*

přítomné. Někde sice na jejich záchranu zakročí úřad, pokud ovšem dostal popud k zákroku od některé významné instituce nebo vlivné osoby, a to ještě po výtce týká se jenom větších měst a nejbližšího jejich okolí. O venkov, zejména odlehlý venkov, nestará se nikdo...

Aug. Sedláček ještě v pravý čas zachránil nám aspoň formou slovesnou vzhled našich hradů, zámků i venkovských tvrzí ve svém životním díle. Mnohé ještě zastihl, čeho dnes již není, a tak jeho pečlivé popisy reprodukují nám vlastně také již jen minulost. Zvláště poslední doba zle řádila, aby odklidila poslední stopy zmizelých památek. Toho si musí býti vědom, kdo **dnes** bere do ruky dílo Sedláčkovo, třeba v novém (z piety k autoru **nezměněném**) vydání, v němž beze změny podává se i to, co změnila doba či co doplnilo a opravilo pozdější badání na základě nových historických pramenů či důkladnějšího prozkoumání dosavadního materiálu.

Dokladem podobných změn jest stará tvrz **Polánka** v bývalém knížecím dvoře u Dubu, asi půl hodiny východně od Ratibořských Hor. Před lety byla ještě zachována v původním, arci velmi sešlém stavu, v jakém ji zastihli starší popisovatelé, A. Sedláček¹⁾ a H. Mejsnar²⁾; dnes z větší

Plán dvora Polánky z r. 1850.

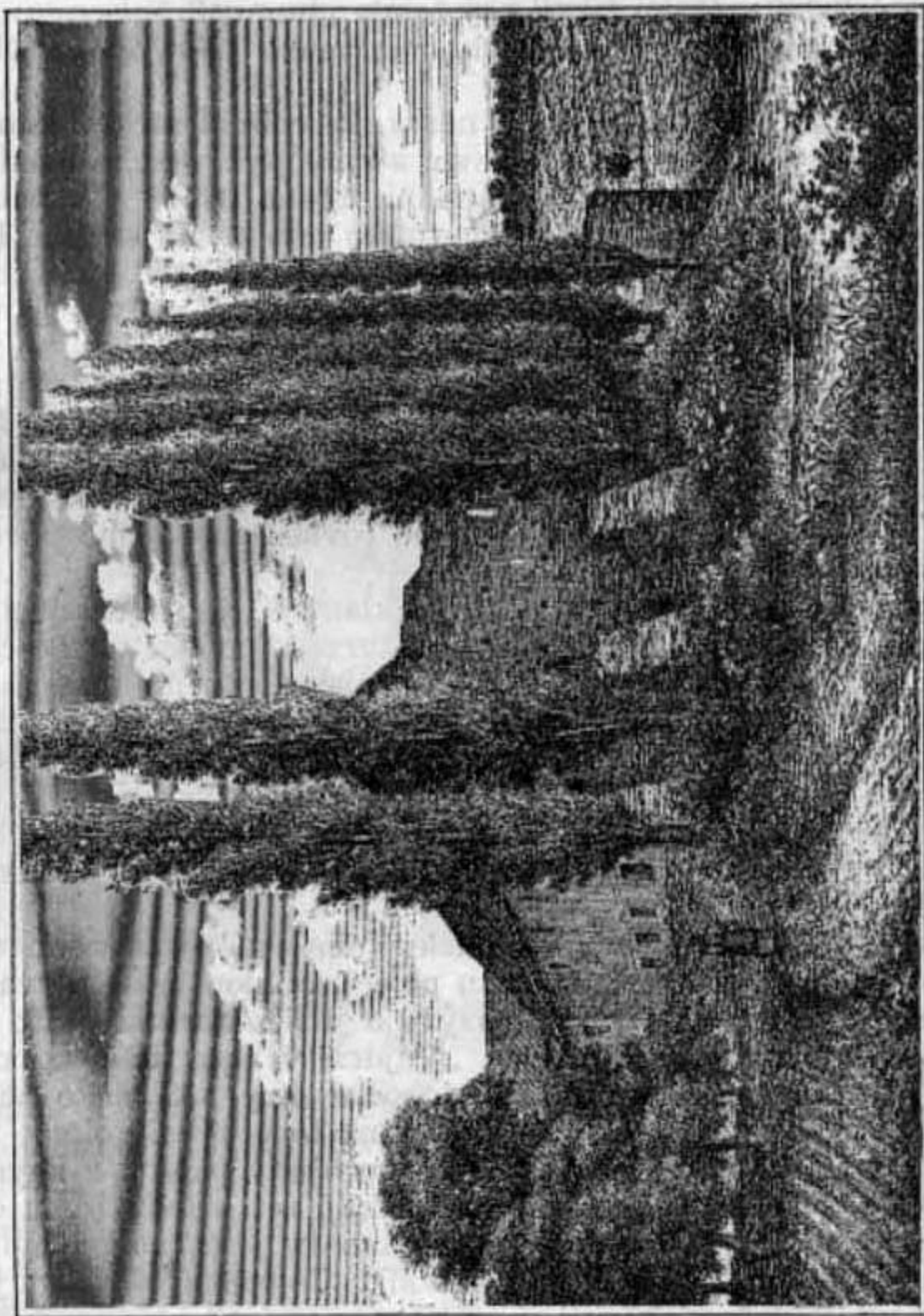
Podle pův. nákresu geom. V. Bayera kreslil Rud. Ez. Cíkhardt.

1) Hrady a zámky IV, 292-293.

2) Ottovy „Čechy“ VIII, 33. Srv. i mé „Táborsko“ IV, 70 a čl. „Kus oživené minulosti“ („Český jih“ 1933 č. 34), navazující na rekonstrukci staré podoby tvrze, již mistrně do nejmenších detailů zobrazil tábořský umělec, řed. V. J. K. Boušek. Na Polánku upozornil také malou zmínkou v turistické hlídce „Národní politiky“ (1933 č. 212) J. Kamenický. Jiné stručné zprávy jsou v čas. „Tábor“ 1865 č. 18 (čl. prof. M. Koláře, znova otištěný v jeho Sborníku histor. prací 1924 str. 260), v mém „Okresu tábořském“ str. 13, v Ottově Slovníku Naučném XX, 63, v Sedláčkově „Místopisném slovníku historickém kr. Č.“ str. 712 a v Körbrově „Království Českém“ II, 43. V některých z těchto zpráv zmateny jsou dějiny naší Polánky s dějinami vsi Polánky u Chotovin, kde tvrze nebylo. Také Palacký (Popis král. čes., 1848 str. 281) omylem připojuje znamení tvrze této Polánce.

části staré budovy zmizely, takže je dosti nesnadno vmyslet se v dřívější stav dvora a tvrze. Proto velmi vhod přišly mi zprávy p. Václava Strnada z Chýnova (jenž prožil na Polánce svoje mládí), jak je vzpomínkami v mysli vybavil. Tak bylo možno sestaviti přítomný popis Polánky podle stavu asi před půl stoletím.

Severozápadní část dvora zabíralo staré **jednopatrové stavení**, vpravo od průjezdu, jímž se vjíždělo do dvora. V první části od průjezdu počítaje

*Tvrz Polánka.
Otisk ze Sedláčkových „Hradů a zámků“ (díl IV. str. 293).
(Zapůjčeno firmou Šolc a Šimáček v Praze.)*

bylo obydlí dvorské čeládky čili ratejna a za ní černá kuchyně. Před touto byla předsíň, z níž se vcházelo vpravo do zmíněné ratejny, vlevo do další části, kde byl byt **poklasného**. V jeho sousedství byla tehda škrobárna, jež zabírala největší část tohoto pořadí. Nad ní i nad bytem poklasného v poschodí byla půda, kdežto nad ratejnou a černou kuchyní nahoře byl byt **šafářův**.

Dotčený čeledník působil na H. Mejsnara mocným dojmem.

„Jest to podívaná do takového čeledníku při velkém dvoře“, píše, „prostranná dymná světnice hostí kolem při stěnách osm postelí širokých, rodinných, kolébky i rakve jejich životů, kde vyspávají denní trud; na podlaze z hlíny upěchované i pes i kočka i kvočna s kuřaty svůj hostinný koutek má, vše to v celek jímá úděl práce, pouto osobní příslušnosti — bezděčná to zádruha“ . . .

Týž popisovatel poznamenává, že posud lze ve stavení pozorovati stopy pivovaru a čelední světnici říkali prý tehda „humna“.

Celé stavení svrchu popisované zmizelo, nahrazeno jsouc novým obydlím dvorské čeládky.

Na západní straně připojovaly se k němu na vnitřní straně **komory čeládky**, stavení pozdějšího původu, na zevní straně pak vysoká **hradební zeď**, v těch místech nejvyšší. Protože západní strana dvora považována byla za slabou, neměla tato zeď nikde oken, toliko sem a tam střílnu. Před ní býval kdysi **příkop**, vodou napuštěný, který obepínal tvrz půlkruhem. Sedláček shledal již nejen hradební zeď, ale i pilíře, které ji měly zesilovati, ve stavu velmi sešlém. Mezi pilíři uchytily se štíhlé topoly³⁾. Nyní po zmíněných čeledních komorách i po hradbě (mezi nimiž býval prý dvorek) není ani stopy; ustoupily novým, lépe vyhovujícím dvorským stavením. Jihozápadní roh vyplňovaly podzemní **sklepy**, jichž se ještě před půl stoletím užívalo, svršku však již neměly, jenom zvenčí rumiště. K nim po jižním obvodu dvorském připojovaly se **kravíny**, stavení rovněž pozdějšího původu. I to jest přestavěno.

Přece však neodejdeme z Polánky zcela zklamáni. Odškodní nás východní strana dvora, kde se zachovaly zbytky tvrze v podobě aspoň čtvrt tisíciletí staré. Spatřuje se tu dvoje stavení, k sobě připojené, takže s nádvoří zdánlivě tvoří celek. Severní část je **široce založená budova**, jež hledí na sever dvěma štíty, neboť má pro velikou šířku (17.3 m) dvojitou střechu, ale prostory jak v přízemí, jež klenbou rozděleno jest v příčné koby, tak i v poschodí jsou nedílné. Přízemí bývalo stájemi pro jalový dobytek, nyní chová se v něm vepřový dobytek a v části ukládají brambory. V horním patře ukládá se seno.

Průčelí k severu, proti malému rybníčku obrácené, zpevněno jest dvěma pilíři a zakončeno na vnitřním rohu **polookrouhlou baštou**, zvanou „Petráňka“. Zmiňuje se o ní Mejsnar, nazýváje ji **lidomornou**, ježto prý do ní za živa sázení byli těžcí provinilci: „Vejdeš, v ruce drže kahanec, nízkým úzkým otvorem, jenž zpředu má pobočné díry pro těžké někdy závory, do kulaté koby zvýši sáhu, ve zdi zirá na tebe bývalé okno; tam prý zavřena byla jakás Petráňka z Blaničky pro dluhy pánům a zhynula hladem, když panstvo před Švédem uteklo. I říkají též brlohu tomu dusnému Petráňka⁴⁾. Nemohl jsem vězení prohlédnouti, ježto vchod byl zahrazen narovnaným dřívím, dověděl jsem se toliko, že posud ve vězení jsou železné kruhy, k nimž vězňové bývali poutáni.

Venkovská t. j. východní strana popisovaného širokého stavení má čtyři pilíře. Také posud na té straně znáti jest příkop, dnes již téměř úplně zanesený.

³⁾ Viz dvoje vyobrazení (bez podpisu) v Sedláčkových Hradech IV., 292 a 293 toto nově zde otištěné.

⁴⁾ Ottovy „Čechy“ I. c.

K této staré budově, 24.8 m dlouhé, přiléhá na jižní stranu druhé stavení, o šířce poloviční, zato však o celou polovinu delší (36.5 m). V přízemí jeho jsou chlévy, nad nimi pak místo někdejších pokojů sýpky o dvou odděleních nad sebou. Z jižního konce stavení vedla prý dlouhá podzemní chodba až za obvod dvorský, kterou vykládají buď za tajný východ nebo za pivovarský sklep.

V přízemí podél chlévů vede klenutá sloupová chodba, nejpěknější část celé tvrze. Dobře znáti jest, že stavení toto bylo několikrát upravováno; naposled dáno sem pět pilířů, čtyři stejné výšky, pátý nižší, ježto

*Sloupová chodba v nádvoří poláneckém.
(Fot. Jan Broukal, učitel v Táboře).*

nad ním jsou dveře. Jestli tyto byly prolomeny k podávání sena, jež se sem dříve ukládalo, či jsou staršího původu a vedly snad na pavlač podél panských pokojů, nelze s určitostí říci, protože celá horní část jest přestavěna.

Sloupová chodba pochází nepochybně z dob Voračických z Paběnic, kteří na tvrzi vládli v l. 1525—1574. Na jejich dobu upomínají i jiné stopy někdejší úpravy a vkusu té doby.

Obytné stavení majitele dvora, opodál stojící, pochází teprve z doby nejnovější.

Konečně dlužno se zmíniti o zmizelých řezáčích, z nichž jeden přistavěn byl k Petránce, druhý připojoval se souběžně s ním na protějším konci pořadí.

Zmínky zaslouží, že při zařizování jímky na vodu a kladení rour přišlo se na piloty ze silných dřev, patrně zbytek původního opevnění.

Polánka, jméno dosti časté, znamená podle Sedláčka mýto⁵⁾, L. Horák má ji za polní, vojenskou stráž⁶⁾. V polském významu znamená poljanka kusy zdělaných polí v pustině, na nichž bývala vojenská stráž, stanice.

O naší Polánce máme nestarší zprávy teprve z druhé polovice 14. století. R. 1380 jmenují se **Vilém z Polánky**, jenž svědčil při prodeji zámku Hobzí, a **Přibík z Polánky**, sídla nejistého. Nevím, týká-li se některého z nich vyznání jakéhos Kněcha, vynucené na mučení v Miličíně (r. 1395), „že jsou jemu jeho páni z Polánky přikázali, aby faráře z Pohnánie zabil, by byl které slovo proti nim na kázání řekl“⁷⁾).

Prvním určitě zjištěným držitelem naší Polánky jest **Ctibor z Polánky**, neboť byl r. 1411 poručníkem sirotků po Držkovi ze Sedlce, dnešního Sedlečku u Hrob, Jana a Adličky, a podával nového faráře ke kostelu ve Hrobech. Protože r. 1415 byl poručníkem týchž sirotků a patronem kostela hrobského Hrdibor ze Štipoklas, zdá se, že Ctibor nebyl již naživu⁸⁾. Také ještě téhož roku vyskytuje se nový vladyka tohoto příjímí, **Mikuláš** (Nicolaus de Polanka), jenž přilnul k učení Husovu a zpečetil r. 1415, 2. září známý stížný list, který česká šlechta po upálení Husově poslala koncilu kostnickému⁹⁾.

Nástupcem jeho byl **Čeněk z Klinšteina jinak z Polánky**, jenž držel asi v l. 1416—1419 vsi Domamyšl a Rovnou a někdy v l. 1428—1434 obdržel od strýce Viléma z Ronova listy a zápisy od krále Václava na zboží vožické a od arcibiskupa na zboží chýnovské, mimoto vzdav se práva na Chýnov získal i díl na zápisu zboží vožického od spoludržitele Mikuláše z Čestic, dům po pánech z Ronova v Žitavě a některá panství v okolí tohoto města.¹⁰⁾

R. 1424, 11. června zaručil se Čeněk z Klinšteina a na Polánce se souedem svým Petrem z Dubu a jinými zemany za Jana z Vražného, že se týž jako vězeň Oldřicha z Rožmberka postaví do sv. Václava na Krumlov nebo kam pán rozkáže¹¹⁾, z čehož je patrné, že se přátelil s Táboři. Zemřel r. 1460.

Jest pozoruhodno, že o Polánce samé po celé století nemáme zpráv. Zdá se však, že po Čeněkovi usadil se na Polánce nový rod, jenž přijal příjímí **Poláneckých z Polánky**. Znak jeho popisuje se různě. Podle Frankovy sbírky v Roudnici n. L. představuje na červeném štítě zelený pahrbek, z něhož vyrůstají tři stonky s modrými růžemi o 5 listech, jeden kolmý, dva nakloněné, v klenotu pak modré, červené a modré pero. Vožická sbírka Jakubíčková má přikryvadla červeněmodrá a pravé pero bílé. Prof. M. Kolář našel ještě dva varianty: první představuje na modrém štítě červený příčný pruh, druhý má štít polovičný se šachovnicí v levém poli¹²⁾. Naproti tomu Král¹³⁾ uvádí na červeném štítě tři kvítky, pera stříbrné, červené a opět stříbrné.

5) Kraj chýnovský v dávných dobách, str. 9.

6) Škola našeho venkova XVI, 318.

7) Popravčí kniha pánů z Rožmberka (vyd. Fr. Mareš), str. 6.

8) Libri confirm. VII A 25, E 6.

9) Archiv čes. III, 188.

10) Reg. záp. A. 1415 č. 207. Archiv čes. II, 197.

11) Archiv třeboň. Pečeť Čeněkova chybí.

12) Sedláček, Českomorav. heraldika II, 198—199.

13) Heraldika, 352.

Z rodu Poláneckých posud znám jest jediný, a to již poslední člen rodu a držitel Polánky, **Václav Polánecký z Polánky**. Nemaje dětí, snad že zůstal neženat, odkázal r. 1525 v sobotu po sv. Ondřeji zboží polánecké sestře své **Anně**, provdané za **Jana Voračického z Paběnic**, po jejíž smrti mělo připadnouti jejím synům. Ke zboží tomu náležela **tvrz Polánka se dvorem**

*Část sloupové chodby v nádvoří poláneckém.
Fot. Jan Broukal, učitel v Táboře.*

*Jihovýchodní strana býv. panského obydlí na Polánce.
Fot. Jan Broukal, učitel v Táboře.*

a vsí, v Radvanově popl. dvůr vysazený v plat a ves, mlýn pod Kouty, ves Světlá se dvorem v plat vysazeným a mlýnem Koktanovským nedaleko odtud¹⁴⁾; v Blanicí dvůr popl. vysazený v plat, dvory kmecí osedlé i pusté a 3 mlýny a ve Vožici Staré 2 dvory kmecí¹⁵⁾).

¹⁴⁾ R. 1550 byl mlýn již svobodný. Jmenuje se na něm t. r. Jan, 1603 Václav a Jiří, 1615 Jan a Adam bratři Koktanové. Srv. mé „Táborsko“, IV, 163.

¹⁵⁾ Desky zem. 6, C 24. K nim přikoupil Mikuláš jeden a půl lánu dědiny od Jana Jenšíka z Radvanova.

ROD VORAČICKÝCH Z PABĚNIC NA POLÁNCE.

Jan Voračický z Paběnic

1510 na Voračících, 1530 na Přelci, Hermaničkách, Bezrníř, 1543 na Dědkové a Hermanicích, 1548 na Vožici, 1549 na Čistovicích a Jiřikovci, na Hrádku Kozím Hřbetu, na Polánce, † 17. září 1553
 m. 1. Anna Polánecká z Polánky, 2. Alžběta Vejnhák, z Koutiv † 1574.

Mikuláš

1534 na Polánce, do 1540 na Skryšově † j. 1547,
 m. 1. Eliška z Újezdce, 2. Markéta Kořenská z Terešova.

Václav Paběn

na Vožici a Polánce † 6. ledna 1565,
 m. 1. Anna Žďárská ze Žďáru † 19. února 1554,
 2. Joh. Batelovská z Prostého † okolo 1572.

na Voračících
Petr

m. Anna Kaplíř, ze Sulevic, † 1591.

na Přelci a Kvašově.
Adam

† po 1560.

Přelci a Hrádku Kozím Hřbetu, na Dědkové, Hermaničkách,

Burian

m. Jindřich Kořenský z Terešova.

Helena

m. Netonický z Neblov na Chotovinách.

Dorota

m. Jiří Mitrovský z Nemyše.

Katerina

na Světu.

2. Borivoj ze Zachrašťan na Všebořicích

m. 1. Vilém Vrbík z Tisnic

Alžběta

Markéta

ze Zachrašťan na Koutech

Eliška

m. Borek st. Nepolický

Jan Karel

na Polánce, m. Mand. Chob. z Ostrředka
 Dorota vd. Čabelická

Bedřich

na Polánce, † 1582, m. Dorota z Tetova.

Paběn

na Hlasiu a St. Vožici.
Kryštof † 1586

na Veselí (Morava).

Adam † 1587

m. 1. Dorota Kořen, z Terešova, na Havlovicích,

Vilém mladší

m. Mandal. z Kounic,

Mikuláš mladší † 1591

na Omicích, m. Anna Johanka Pokarka z Regenslaku,

Jáchym † 1592

Alžběta

Vilém starší

na Polánce, m. Voršila z Radkovic.

Jindřich

† po 1560.

Václav mladší

† po 1560.

Jáchym

Hertvik

Jan mladší

† j. 1622

Kryštof

na Blanici

Vilém

† j. 1622

Markéta († v bidě).

*Severní konec sloupové chodby v nádvoří poláneckém.
Fot. Ing. C. R. Cíkhart.*

*Východní strana nejstarší části dvora Polánky.
Fot. Ing. C. R. Cíkhart.*

Polánka dostala se nyní v držení nového rodu, **Voračických z Paběnic**, ale již po půl století opět z něho vyšla.

Jan Voračický (†1553), manžel Anny z Polánky, koupil r. 1548 právo na zboží vožické, co zatím syn jeho **Mikuláš** seděl (již r. 1534) na Polánce. Po brzké smrti tohoto (před r. 1547) drželi Polánku bratři jeho **Václav Paběn, Petr, Adam a Burian** se sirotky **Vilémem, Jindřichem a Václavem**¹⁶⁾ a r. 1547 vložili si tvrz Polánku s celým příslušenstvím znova do desk zemských¹⁷⁾. Později došlo k rozdělení rodového majetku, při čemž dotčení synové Mikulášovi obdrželi tvrz, dvůr popl. a ves Polánku, vsi Starou Vožici a Blanicí Kozlovu s mnohými rybníky a jiným přísl., ale později, ponechavše si část Blаницe, prodali zboží polánecké strýci svému **Václavu Paběnovi** na Vožici za 1650 kop gr. č.

Nový držitel Polánky byl vladyka na slovo vzatý, i u samého dvora královského vážený, o čemž mimo jiné svědčí i vyzvání císaře Maxmiliána II. (1563), aby jej provázel ve slavném komonstvu k přijetí koruny uherské, což také s nemalým vlastním nákladem učinil. Od něho nepochybně vystavena byla nová tvrz v Mladé Vožici (v místech nynějšího zámku), na níž jako první z držitelů bydlel. Ke zboží svému přikoupil r. 1553 ves Hlasivo s podacím, pustý dvůr ve Křtěnovicích a kmecí dvůr ve Staré Vožici s rybníkem a lukami v Zacharsku za 1375 kop gr. č.

Se svým sousedem Hynkem Částavem z Podolí na Dubu nežil v dobré shodě. Vyčíhal (r. 1558), že Jan, syn Hynkův, s rychtářem Václavem Hronů stříleli u dvora hlasivského na lysku kačici, což považováno bylo za pych. Proto přišlo Hynkovi velmi vhod, když dopadl poddaného Václavova, Václava kožišníka, který chodil s ručnicí a střílel z ní, věc to zřízením zemským zapovězená. Také chýnovští měli s poláneckými nejednu při. R. 1532 žalují Jan a Zdeněk Malovcové na Mikuláše Voračického, že držel člověka jejich z Pohnance ve vězení bez provinění a ani na psaní krajského hejtmána ho propustiti nechtěl, až z toho i na zdraví vzal újmu. R. 1555 stěžuje si opět Zdeněk na polánecké, že člověku jeho dali požití dědinu v Košíních, jindy pak přišli s nemalým počtem lidí a se zbraněmi na jeho lesy Batkovy. tam nemálo kmenů posekali a odvezli. Malovec zase mstil se tak, že si vyprosil výplatu na vsi Blanicce, která někdy k Chýnovu náležela, a proto obeslal je do soudu zemského.¹⁸⁾

Václav Paběn zemřel 6. ledna 1565 a pohřben byl v kostele vožickém, k němuž rok předtím daroval zvon, před velikým oltářem. Náhrobek jeho v tamní kapli sv. Barbory představuje rytíře s vůdcovskou bulavou v pravici, s levicí o bok opřenou a se znakem rodu Voračických. Po stranách pak jest nápis: „Léta od narození Syna Božího 1565 v sobotu na den památky třech králův prostředkem tělesné smrti usnul jest v Pánu Kristu urozený a statečný rytíř pan Václav Paběn Voračický z Paběnic a na Polánce, v tomto místě kolatury své pochován jest očekáváje veselého z mrtvých vzkříšení v den poslední“.

Zůstali po něm synové **Jan, Bedřich, Adam, Mikuláš, Kryštof, Vilém a Jáchym**, na místě nichž spravovala statek polánecký i vožický vdova jeho Johanka z Prostého „spravedlivě a věrně“ až do své smrti (asi 1572). Potom rozděleno bylo zboží tak, že první dva synové dostali po polovici

¹⁶⁾ Viz připojený rodokmen.

¹⁷⁾ Desky zem. 250, K 21.

¹⁸⁾ Reg. komor. soudu; Sedláček, Hrady IV., 289—291, jichž zpráv použito i na jiných místech tohoto pojednání.

tvrze Polánky, dvoru a vsi ¹⁹⁾ i vsi pusté Zahrádky ²⁰⁾, ostatní dělili se o zboží vožické.

Díl Janův získal asi r. 1574 strýc jeho Vilém, který v l. 1562 — 1571 držel dvůr v Nahořanech, získal r. 1575 ves Blaničku se mlýnem, 1577 kmecí dvůr v Blanici a 1578 kmecí dvory ve Staré Vožici, ale zboží polánecké prodal společně se spoludržitelem Bedřichem podle vkladu z 19. října 1574 Zdeňku Malovcovi z Malovic na Chýnově za 3.350 kop míš., načež spojeno bylo s panstvím chýnovským²¹⁾ až do r. 1923, kdy při parcelaci téhož panství dostal se dvůr polánecký v majetek p. Hynka Hlasivce.

*Severní průčelí nejstarší části dvora s Petřánkou (vpravo).
Fot. Jan Broukal, učitel v Táboře.*

¹⁹⁾ Tu se činí poslední zmínka o vsi Polánce. Ještě v předešl. stol. nade dvorem „na Ohradách“ stávaly prý 4 domky. Vypravovalo se, že byly poddány Tábořským, ale nechťely na Tábor platiti. Podstoupily prý raději poddanství chýnovské, ale páni chýnovští vísku zrušili, polnosti svedli ke dvoru a tak Polánečtí přišli o své domovy. Schaller (1790) uvádí na Polánce dvůr a 2 čísla.

²⁰⁾ Zahrádka jest snad dnešní samota Kakanov (jinak Zahrádky) u Jedlan.

²¹⁾ Po Zdeňku Malovcovi (zemř. 1576) dědil Chýnov syn Jan (zemř. 1598) a když syn jeho Michal (zemř. 1604) předčasně zemřel, dědila dcera Janova Anna Mandalena a po ní choť její Zikmund Vencelík z Vrchovišť. Tomu byl statek po bitvě bělohorské pro účast v povstání českých stavů skonfiskován a r. 1623 prodán Janu Oldřichu z Eggenberka (zemř. 1649), jenž panství rozšířil, zejména i přikoupením Blanice, Staré Vožice, Vřesec, Ratibovic a j., syn jeho Jan Kristian pak přikoupil i blízký Dub (1666). Panství své odkázal choťi Arnoštce ze Schwarzenberka (zemř. 1719), s níž přešlo na knížecí rod Schwarzenberský. Z něho vystřídali se v držení panství chýnovského Adam František (zemř. 1732), syn jeho Josef Adam Jan, pak Jan Nep. (zemř. 1789), jeho syn Josef (zemř. 1833), Jan Adolf a konečně Adolf Josef, za něhož došlo k pronikavým stavebním změnám ve dvoře poláneckém. Naposledy postaveno nové obydlí. Při obydlí přistavena byla jednoduchá kovárna se šindelovou střechou, později odbouraná. Podle zpráv, podaných Ad. L. Krejčíkem („Protireformace na panství chýnovském v letech 1624—1653“ str. 6 a 19) bylo r. 1651 ve dvoře poláneckém 10 poddaných, z nich jen 3 katolíci, ale u ostatních je naděje na získání pro víru katolickou (r. 1653 tamže o 2 lidí méně), ve mlýně Polánce 5 svobodníků (o 3 více než r. 1653), z nich 4 katolíci, pátý dá se získati; r. 1653 jmenuje se ve dvoře 8 lidí, již vesměs katolíků, ve mlýně jen 2 lidé, nově na víru katol. obrácení, v ovčíně 2 katolíci; celkem měla tedy Polánka r. 1651 15, r. 1653 již jen 12 obyvatelů.